Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

6 декември 2012 година*

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Член 81 ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИП — Пазар на международни услуги по преместване в Белгия — Картел, който се състои от три отделни споразумения — Едно-единствено продължавано нарушение — Липса на доказателства за знанието на участник в едно отделно споразумение за останалите отделни споразумения — Частична или пълна отмяна на решението на Комисията — Член 263 ДФЕС и член 264 ДФЕС“

По дело C-441/11 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 25 август 2011 г.,

Европейска комисия, за която се явяват г-н A. Bouquet, г-н S. Noë и г-н F. Ronkes Agerbeek, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Verhuizingen Coppens NV, установено в Boutsersem (Белгия), за което се явяват J. Stuyck и I. Buelens, advocaten,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н L. Bay Larsen, изпълняващ функцията на председател на четвърти състав, г-н J.-C. Bonichot, г-жа C. Toader, г-жа A. Prechal и г-н E. Jarašiūnas (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 24 май 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: нидерландски.

Решение

1 С жалбата си Европейската комисия иска да се отмени Решение на Общия съд на Европейския съюз от 16 юни 2011 г. по дело Verhuizingen Coppens/Комисия (T-210/08, Сборник, стр. II-3713, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което същият отменя член 1, буква и) и член 2, буква к) от Решение (C(2008) 926 окончателен на Комисията от 11 март 2008 година относно производство по член [81 ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/38.543 — Международни услуги по преместване) (наричано по-нататък „спорното решение“).

Обстоятелства, предхождащи спора и спорното решение

2 Видно от точки 3—7 от обжалваното съдебно решение, в спорното решение Комисията установява, че адресатите на последното решение, сред които е Verhuizingen Coppens NV (наричано по-нататък „Coppens“), са участвали в картел в отрасъла на международните услуги по преместване в Белгия, като са определяли цените, поделяли са си клиенти и са манипулирали процедурите по набиране на оферти поне през периода 1984—2003 г. или са считани за отговорни за този картел и следователно са извършили едно-единствено продължавано нарушение на член 81 ЕО.

3 Съгласно точки 8 и 9 от обжалваното съдебно решение, от една страна, услугите, до които се отнася нарушението, обхващат преместването, с отправна точка или местоназначение Белгия, на вещи на физически лица, както и на предприятия или публични институции. Предвид факта, че всички разглеждани дружества за международни премествания са установени в Белгия и че дейността на картела се развива на белгийска територия, за географски център на картела е счетена Белгия. От друга страна, Комисията изчислява, че съвкупният оборот на участниците в картела за тези международни услуги по преместване е 41 милиона евро за 2002 г., като определя общия пазарен дял на участващите предприятия на около 50 %.

4 Съгласно точка 10 от обжалваното съдебно решение в спорното решение Комисията посочва, че картелът по-специално цели да се определят и поддържат високи цени, както и да се поделят пазарът, и се осъществява под няколко форми, а именно под формата на споразумения относно цените, на споразумения относно поделянето на пазара посредством система на неотговарящи на действителните пазарни цени оферти, известни като „фиктивни оферти“ (наричано по-нататък „споразумението относно фиктивните оферти“), и на споразумения относно система за финансови компенсации за отхвърлените оферти или за непредставянето на оферта, известни като „комисиони“ (наричано по-нататък „споразумението относно комисионите“).

5 Видно от точка 11 на обжалваното съдебно решение, Комисията приема в спорното решение, че между 1984 г. и началото на 90-те години картелът е действал по-специално въз основа на писмени споразумения за определяне на цени, като успоредно с това са въведени практиката на комисионите и фиктивните оферти. Съгласно същото решение на Комисията, както е изложено в цитираното съдебно решение, практиката на комисионите следва да се счита за косвено определяне на цени за международните услуги по преместване в Белгия, доколкото участниците в картела са фактурирали взаимно комисионите за отхвърлените или непредставените оферти, като са посочвали фиктивни услуги, а размерът на тези комисиони е фактуриран и на клиентите.

6 Що се отнася до фиктивните оферти, видно от точки 12 и 13 на обжалваното съдебно решение, в спорното решение Комисията посочва, че с представянето на такива оферти извършващото услуги по преместване дружество, което желае да получи поръчката, действало по такъв начин, че плащащият за преместването клиент да получи няколко оферти. За целта дружеството указвало на конкурентите си общата цена, която те трябва да посочат за планираното

преместване, като тази цена била по-висока от цената, предложена от това дружество. Следователно според Комисията се касае за фиктивни оферти, представени от дружества, които не са имали намерение да осъществят преместването. Комисията приема, че въпросната практика представлява манипулиране на процедурите по набиране на оферти, което води до завишаване на поисканата за преместването цена в сравнение с евентуалната цена при условията на конкуренция.

7 Съгласно точка 14 от обжалваното съдебно решение Комисията е установила в спорното решение, че въпросните споразумения са прилагани до 2003 г. и че тези сложни дейности имат един и същ предмет — да определят цените, да поделят пазара и така да се наруши конкуренцията.

8 С оглед на това Комисията приема спорното решение, чийто член 1 гласи:

„Следните предприятия са нарушили член 81, параграф 1 [ЕО] и член 53, параграф 1 от Споразумението [за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3)], като са [определили] по пряк и непряк начин цени за международн[и услуги по преместване] в Белгия, като са си [поделили] част от този пазар и са [манипулирали процедурите по набиране на] оферти през посочените периоди:

[…]

и) [Coppens], от 13 октомври 1992 г. до 29 юли 2003 г.;

[…]“.

9 Ето защо в член 2, буква к) от спорното решение Комисията налага глоба в размер на 104 000 EUR на Coppens, изчислена по методите, изложени в Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр.2; Специално издание на български език, глава 8, том 4, стр. 267) (наричани по-нататък „Насоките“).

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

10 На 4 юни 2008 г. Coppens подава жалба в секретариата на Общия съд, с която моли да се отменят членове 1 и 2 от спорното решение в частта, която се отнася до него, и при условията на евентуалност да се намали наложената му глоба до максимален размер от 10 % от неговия оборот на пазара на международните услуги по преместване.

11 В подкрепа на жалбата си Coppens излага две главни основания, изведени от нарушение съответно на член 81, параграф 1 ЕО и на член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), както и едно допълнително основание с цел отмяна или намаляване на наложената му глоба.

12 Първото основание се състои от три части. С тях Coppens, на първо място, оспорва констатацията, че е участвало в комплексен картел, на второ място, поставя под въпрос продължителността на участието си в картела и на трето място, упреква Комисията, че е пропуснала да прецени относителната тежест на участието му. В рамките на първата част Coppens по-специално подчертава, че единственото нарушение, в което е упрекнато, е изготвянето на фиктивни оферти и освен това посочва, че Комисията не е доказала, че Coppens е знаело за споразумението относно комисионите. Ето защо изводът на Комисията за участието

на същото дружество в този комплексен картел бил необоснован. Coppens също така твърди, че споразумението относно фиктивните оферти няма ограничаващи конкуренцията цел или действие.

13 Комисията счита, че няма значение дали конкуренцията се нарушава от фиктивни оферти или от комисиони. Всъщност според Комисията и в двата случая става въпрос за нарушение на конкуренцията, което обикновено води до увеличаване на цените за клиента, така че различните форми на картела могат да се считат за едно-единствено продължавано нарушение на член 81 ЕО.

14 С обжалваното съдебно решение Общият съд уважава първата част на първото основание, изложено от Coppens. В точки 28—32 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява следното:

„28 По отношение на първата част на правното основание е установено, че активното участие на [Coppens] в картела се ограничава до изготвянето на фиктивни оферти (вж. съображения 173 и 296 от [спорното решение]). Всъщност според констатациите на Комисията Coppens е единственото предприятие, което не е участвало в споразумението относно комисионите.

29 [Coppens] обаче оспорва, че е участвал в едно-единствено продължавано нарушение. В това отношение следва да се напомни, че според съдебната практика предприятие, участвало в разнообразни форми на нарушаване на правилата на конкуренцията със свои собствени действия, които попадат в понятието за споразумение или за съгласувана практика с антиконкурентен предмет по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО и целят да допринесат за осъществяването на нарушението в неговата цялост, може да носи отговорност и за действията, извършени от други предприятия в рамките на същото нарушение, за целия период на участието му в посоченото нарушение, когато е установено, че въпросното предприятие знае за противоправните действия на другите участници или че може разумно да ги предвиди и че е готово да поеме риска от тях (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точки 87 и 203). Така, за да може дадено предприятие да носи отговорност за едно-единствено продължавано нарушение, се изисква неговото доказано или презумирано знание за противоправните действия на другите участници в нарушението.

30 Освен това следва да се посочи, че само идентичността на предмета на споразумение, в което участва едно предприятие, и на глобален картел не е достатъчна, за да се вмени на това предприятие участието в глобалния картел. Всъщност участието на предприятието в разглежданото споразумение може да съставлява израз на неговото присъединяване към този глобален картел единствено ако, участвайки в това споразумение, предприятието е знаело или е било длъжно да знае, че по този начин се включва в глобалния картел (Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело Sigma Tecnologie/Комисия, T-28/99, Recueil, стр. II-1845, точка 45).

31 Налага се обаче констатацията, че Комисията не е доказала, че при участието си в споразумението относно фиктивните оферти [Coppens] е знаел за антиконкурентните действия на другите предприятия относно комисионите или че е можел разумно да ги предвиди. Всъщност Комисията недвусмислено се съгласява, че по отношение на това дали [Coppens] знае за противоправните действия на другите участници, [спорното решение] не почива на конкретни доказателства. Тя изтъква, че [Coppens] не отрича да е знаел за споразумението относно комисионите, пропускайки да посочи в каква степен е бил информиран за действията на другите участници в нарушението. [Coppens] обаче по никакъв начин не е длъжен да посочи по собствена инициатива в каква степен е информиран за действията на другите участници в нарушението, тъй като тежестта за доказване пада върху Комисията. Тя трябва най-напред да представи доказателство за

даден факт, преди [Coppens] да може да го оспори. Впрочем в съдебното заседание по искане на Общия съд [Coppens] недвусмислено подчертава, че не е знаел за [споразумението] относно комисионите. Следователно Комисията не е доказала обстоятелствата, за които тежестта на доказване пада върху нея.

32 При тези условия Комисията не може да приеме, че [Coppens] е участвал в едно-единствено продължавано нарушение“.

15 Що се отнася до последиците, които трябва да се изведат от този извод, в точки 33—35 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че фактът, че разпоредителната част на спорното решение не съдържа квалификацията едно-единствено продължавано нарушение, е ирелевантен, като се има предвид по-специално, че разпоредителната част на един акт е неотделима от мотивите към него и че мотивите към спорното решение ясно сочат, че Комисията смята Coppens за отговорно за участие в такова нарушение.

16 В точка 36 от обжалваното съдебно решение Общият съд прави следния извод:

„Ето защо, въпреки че участието в системата за фиктивни оферти само̀ по себе си може да съставлява нарушение на член 81 ЕО[, за което е възможно да бъде наложена глоба], по искане на [Coppens] следва да се отменят член 1, буква и) и член 2, буква к) от [спорното решение]“.

17 Поради това в точка 37 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че не е необходимо да се разглеждат нито другите части на първото основание, изложено от Coppens в подкрепа на жалбата му, нито останалите основания, изложени от Coppens, и съответно отменя член 1, буква и) и член 2, буква к) от спорното решение.

Искания на страните

18 С жалбата си Комисията иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да отхвърли жалбата за отмяна или, при условията на евентуалност, да отмени само член 1, буква и) от спорното решение в частта му, в която се посочва, че Coppens носи отговорност за споразумението относно комисионите,

— да определи глоба в подходящ размер,

— да осъди Coppens да заплати съдебните разноски, свързани с настоящото производство по обжалване, както и част от съдебните разноски, свързани с производството пред Общия съд, каквато Съдът приеме за подходяща.

19 Coppens иска от Съда:

— да отхвърли жалбата,

— при условията на евентуалност, ако Съдът отмени изцяло или частично обжалваното съдебно решение, да намали размера на наложената му от Комисията глоба до 10 % от неговия оборот на съответния пазар, както и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, свързани с производството пред Общия съд и с настоящото производство по обжалване.

По жалбата

20 В подкрепа на жалбата си Комисията твърди, че Общият съд е нарушил член 263 ДФЕС, член 264 ДФЕС и принципа на пропорционалност.

Доводи на страните

21 Със своето основание Комисията по същество твърди, че Общият съд, предвид възприетите от него мотиви в точка 36 от обжалваното съдебно решение, погрешно не отменил само частично спорното решение в частта, която се отнася до Coppens. Всъщност по настоящото дело не било доказано единствено обстоятелството, че дружеството е знаело или е било длъжно да знае за споразумението относно комисионите. Съгласно постоянната съдебна практика частичната отмяна на решение била възможна, ако частите, чиято отмяна се иска, могат да бъдат отделени от останалата част на решението, какъвто бил разглежданият случай. Според Комисията би било непропорционално Общият съд да отмени решение в неговата цялост, когато само една част от нарушението не може да бъде доказана.

22 Комисията напомня, че със спорното решение на Coppens е вменена отговорност за едно-единствено продължавано нарушение, което през въпросния период включва два отделни елемента, а именно споразумението относно комисионите и споразумението относно фиктивните оферти. Следователно Общият съд щял да има основание да отмени изцяло посоченото решение в частта, която се отнася до въпросното дружество, само ако установи, че освен че не е доказала факта, че дружеството е знаело за антиконкурентните действия на другите предприятия във връзка с комисионите или че е можело разумно да ги предвиди, Комисията не е доказала и че Coppens е участвало в споразумението относно фиктивните оферти. Както впрочем Общият съд признал, нямало никакво съмнение, че това участие е доказано и че то само̀ по себе си съставлява нарушение на член 81 ЕО.

23 Следователно обжалваното съдебно решение противоречало на съдебната практика, съгласно която Общият съд не можел да постанови пълна отмяна, когато явно личи, че основанието, което счита за основателно, може да оправдае само частична отмяна, като тази съдебна практика била израз на принципа на пропорционалност.

24 Освен това пълната отмяна на решения относно картели, по съображение че част от нарушението не е доказана, била несъвместима с доброто правораздаване и ефективното прилагане на правилата за конкуренция, доколкото тази отмяна щяла да наложи повторно провеждане на производствата, освен ако се приеме, че доказаната част от нарушението ще остане ненаказана. В допълнение, не било сигурно, че повторното провеждане на тези производства е съвместимо с принципа „ne bis in idem“.

25 В заключение Комисията поддържа, че Съдът може да постанови окончателно решение по спора. Относимите факти били безспорни, тъй като Coppens не оспорило пред Общия съд 67-те случая на негово участие в прилагането на споразумението относно фиктивните оферти, установени и документирани в спорното решение. В това отношение Комисията добавя, че споменатото споразумение имало и антиконкурентна цел, и антиконкурентни последици и признава, от една страна, че за 1994 г. и 1995 г. нямало никакво доказателство за участието на Coppens в прилагането на посоченото споразумение и от друга, че глобата може да бъде намалена, ако на Coppens може да се вмени отговорност само за последното споразумение.

26 Главното искане на Coppens е жалбата да бъде отхвърлена. На първо място, нямало части, които могат да бъдат отделени от спорното решение, по смисъла на практиката на Съда. След като в това решение Комисията установила наличието на комплексен картел, представляващ едно-единствено продължавано нарушение на член 81 ЕО, Общият съд задължително трябвало

да се произнесе по участието на Coppens в този картел. Ето защо Общият съд постановил, че само обстоятелството, че предметът на споразумение, в което дадено предприятие е участвало, съвпада с предмета на глобален картел, не е достатъчно, за да бъде това предприятие упрекнато в участие в глобалния картел. Не ставало въпрос за „част от нарушение“.

27 На второ място, цитираната съдебна практика допускала частичната отмяна на решение само ако тази отмяна не води до изменение на неговата същност. В случая обаче именно квалификацията на нарушението, в което е упрекнато Coppens, т.е. самата същност на спорното решение по отношение на Coppens, била предмет на спор пред Общия съд. Пълната отмяна на това решение в частта, която се отнася до Coppens, била последица от недоказването на участието на това дружество във всички съществени елементи, позволяващи да се установи наличието на едно-единствено продължавано нарушение.

28 При всяко положение Общият съд не можел да се ограничи само с частична отмяна на спорното решение. Изменението само на размера на глобата щяло да даде на Coppens недостатъчна правна защита. Всъщност в този случай това дружество щяло да бъде осъдено въз основа на всички елементи на нарушението, макар да било прието, че само един от тези елементи е действително доказан по отношение на него.

29 На трето място, от една страна, постановената в обжалваното съдебно решение пълна отмяна не била в противоречие със съдебната практика, изведена от Решение от 11 декември 2008 г. по дело Комисия/Département du Loiret (C-295/07 P, Сборник, стр. I-9363). Уваженото основание в настоящия случай било насочено срещу общия знаменател в спорното решение, а именно обвинението за участие в комплексния картел. Следователно пълната отмяна на това решение не надхвърляла това, което е поискано с изложеното основание. От друга страна доводът, изведен от принципа на добро правораздаване и на ефикасно прилагане на правилата на конкуренция, не можел да бъде приет. Съгласно принципа на законност предприятието можело да бъде осъдено само ако е доказано, че то е извършило приписваното му нарушение. Доколкото обаче констатираното в споменатото решение нарушение било комплексен картел, т.е.нарушение, съставено от няколко елемента, всеки от които е от съществено значение за преценката дали това нарушение е налице, Общият съд правилно приел, че Комисията не е доказала в достатъчна степен, че Coppens е участвало в различните съществени елементи на това нарушение, поради което не можело да се приеме, че въпросното предприятие е участвало в посочения комплексен картел.

30 При условията на евентуалност Coppens иска от Съда да отмени глобата или поне да я намали до размер, ненадвишаващ 10 % от оборота му на пазара на международни премествания в Белгия. При условията на евентуалност спрямо предходното искане, в случай че Съдът отмени обжалваното съдебно решение, а не отмени спорното решение в частта, която се отнася до него, Coppens иска от Съда да намали размера на наложената му глоба, като упражни пълен съдебен контрол. В подкрепа на тези искания Coppens излага две основания.

31 От една страна, според Coppens основният размер на глобата е определен неправилно, тъй като Комисията не направила разграничение между участниците в картела, въпреки че била длъжна да отчете съответната им роля в него. Следователно тежестта на извършеното от дружеството нарушение била по-малка от приетата от Комисията по отношение на него предвид по-специално ограничените му роля и участие във въпросния картел, на неговия пазарен дял, който възлизал едва на 0,04 % от съответния пазар, и на общия му оборот, много по-нисък от този на останалите участници в нарушението. Ето защо по отношение на посоченото дружество Комисията не можела да приеме като изходна точка, когато определя размера на глобата, ставка от 17 % от стойността на продажбите, както за всички други участници. Наред с това Coppens доказало, че продължителността на нарушението, за което може да бъде упрекнато, е най-много 7 години, а не 10 години и 9 месеца. В допълнение, основният размер на глобата трябвало да

бъде намален в съответствие с точки 27—35 от Насоките. В това отношение Coppens по-специално твърди, че е представило доказателства, които показвали невъзможността му да плати и съществуването на реален риск да изпадне в несъстоятелност.

32 От друга страна, според Coppens глобата е определена в явно нарушение на принципа на пропорционалност, доколкото възлизала на 10 % от общия оборот на дружеството и представлявала близо 200 % от взетата предвид стойност на продажбите. Съгласно съдебната практика Комисията трябвало да отчете обстоятелството, че оборотът, реализиран от свързаната с картела дейност, съставлява едва около 3,2 % от общия оборот на дружеството.

33 В заключение Coppens иска от Съда евентуално да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, като приложи член 69, параграф 3, втора алинея от Процедурния правилник на Съда — разпоредба, която понастоящем фигурира в член 139 от него.

Съображения на Съда

34 Безспорно е, че Общият съд — след като в точка 36 от обжалваното съдебно решение е установил, че участието на Coppens в споразумението относно фиктивните оферти само по себе си може да съставлява нарушение на член 81 ЕО, за което е възможно да бъде наложена глоба — все пак е счел, че член 1, буква и) и член 2, буква к) от спорното решение следва да се отменят. Със своето основание Комисията оспорва пълната отмяна от Общия съд на това решение в частта, която се отнася до Coppens.

35 Следва да се напомни, че по силата на член 254, шеста алинея ДФЕС и член 264, първа алинея ДФЕС, ако жалбата, подадена на основание член 263 ДФЕС, е основателна, Общият съд обявява атакувания акт за недействителен.

36 Както обаче отбелязва генералният адвокат в точка 25 от своето заключение, член 264, първа алинея ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че актът, срещу който е подадена жалба за отмяна, следва да бъде отменен само доколкото жалбата е основателна.

37 В това отношение Съдът вече е постановил, че самото обстоятелство, че Общият съд приема за основателно правно основание, на което жалбоподателят се позовава в подкрепа на своята жалба за отмяна, не допуска той автоматично да отмени обжалвания акт в неговата цялост. Всъщност цялостната отмяна не може да се приеме, когато явно личи, че посоченото правно основание, което се отнася единствено до специфичен аспект на обжалвания акт, може да е основа само за частична отмяна (Решение по дело Комисия/Département du Loiret, посочено по-горе, точка 104).

38 Частичната отмяна на акт на правото на Съюза обаче е възможна само ако частта, за която се иска отмяна, може да бъде отделена от останалата част на акта. Това условие не е изпълнено, когато частичната отмяна на акта води до изменение на неговата същност, като това обстоятелство трябва да се прецени въз основа на обективен, а не на субективен критерий, свързан с политическата воля на органа, приел въпросния акт (вж. в този смисъл Решение 24 май 2005 г. по дело Франция/Парламент и Съвет, C-244/03, Сборник, стр. I-4021, точки 12—14 и Решение по дело Комисия/Département du Loiret, посочено по-горе, точки 105 и 106).

39 Ето защо в настоящия случай по силата на член 264, първа алинея ДФЕС Общият съд би имал основание да отмени изцяло спорното решение в частта, която се отнася до Coppens, само ако частичната отмяна би изменила неговата същност — нещо, което следва да бъде проверено.

40 Като начало в това отношение следва да се напомни, че съгласно член 1 от спорното решение Coppens и други предприятия са нарушили член 81, параграф 1 ЕО и член 53, параграф 1 от Споразумението за Европейското икономическо пространство, като са определили по пряк и непряк начин цени за международни услуги по преместване в Белгия, като са си поделили част от този пазар и като са манипулирали процедурите по набиране на оферти през периода от 13 октомври 1992 г. до 29 юли 2003 г. В обжалваното съдебно решение обаче Общият съд, от една страна, в точка 35 от него, установява, че Комисията смята Coppens за отговорно за участие в едно-единствено продължавано нарушение, и от друга страна, в точки 28 и 36 от същото съдебно решение, не изключва възможността споразумението относно фиктивните оферти, в което Coppens не оспорва да е участвало, самò по себе си да съставлява нарушение на член 81 ЕО.

41 Съгласно постоянната съдебна практика нарушението на член 81, параграф 1 ЕО може да бъде извършено не само с отделно действие, но и с поредица от действия или с продължавано поведение дори когато един или няколко елемента от тази поредица действия или от това продължавано поведение биха могли и сами по себе си да съставляват нарушение на посочената разпоредба. Така, когато различните дейности се вписват в един общ план поради своята еднаква цел, нарушаваща конкуренцията на общия пазар, Комисията е в правото си да търси отговорност за тези дейности в зависимост от участието в нарушението, разглеждано в неговата цялост (Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, посочено по-горе, точка 81 и Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 258).

42 Следователно предприятието, участвало в такова едно-единствено комплексно нарушение със свои собствени действия, които попадат в обхвата на понятието за споразумение или за съгласувана практика с антиконкурентна цел по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО и целят да допринесат за осъществяването на нарушението в неговата цялост, може да носи отговорност и за действията, извършени от други предприятия в рамките на същото нарушение, за целия период на участието му в посоченото нарушение. Такъв е случаят, когато е доказано, че това предприятие е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за преследваните от всички участници общи цели и че е знаело за предвижданите или вече извършени от други предприятия действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск (Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точки 87 и 203 и Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 83, посочени по-горе).

43 Ето защо предприятието може да е участвало пряко във всички антиконкурентни действия, които съставляват съответното едно-единствено продължавано нарушение, като в този случай Комисията е в правото да търси от него отговорност за всички действия и следователно за посоченото нарушение в неговата цялост. Предприятието може да е участвало пряко и само в част от антиконкурентните действия, съставляващи това едно-единствено продължавано нарушение, но да е знаело за всички други предвиждани или вече извършени от останалите участници в картела противоправни действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск. В този случай Комисията също е в правото си да търси от това предприятие отговорност за всички антиконкурентни действия, съставляващи това нарушение, и следователно за нарушението в неговата цялост.

44 Обратно, ако предприятието е участвало пряко в едно или повече антиконкурентни действия, съставляващи едно-единствено продължавано нарушение, но не е доказано, че то е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за всички преследвани от останалите участници в картела общи цели и че е знаело за всички предвиждани или вече извършени от споменатите участници противоправни действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск, Комисията е в правото си да търси от него отговорност само за действията, в които пряко е участвало, както и за

предвижданите или вече извършените от останалите участници действия в изпълнение на същите като преследваните от това предприятие цели, за които действия е доказано, че предприятието е знаело или е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск.

45 Това все пак не може да доведе до освобождаване на предприятието от отговорност за действията, в които е безспорно, че е участвало или за които действително може да му бъде вменена отговорност. Всъщност фактът, че предприятие не е участвало във всички конститутивни елементи на даден картел или че е имало второстепенна роля в областта, в която е участвало, не е релевантен за установяване на наличието на извършено от него нарушение, тъй като тези елементи следва да бъдат отчетени само при преценката на тежестта на нарушението и евентуално при определянето на размера на глобата (Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 90 и Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 86, посочени по-горе).

46 Решение на Комисията, в което глобален картел се квалифицира като едно-единствено продължавано нарушение, обаче може да се раздели по този начин само ако, от една страна, в хода на административното производство на посоченото предприятие е дадена възможността да разбере, че следва да носи отговорност и за всяко от действията, съставляващи това нарушение, и следователно да се защити в тази насока и от друга страна, ако въпросното решение е достатъчно ясно в това отношение.

47 Следователно, когато са изпълнени изложените в предходната точка на настоящото решение условия, ако съдът на Съюза констатира, че Комисията не е доказала надлежно, че при участието си в някое от антиконкурентните действия, съставляващи едно-единствено продължавано нарушение, предприятието е знаело за другите антиконкурентни действия, предприети от останалите участници в картела в изпълнение на същите цели, или е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск, единственият извод, който той трябва да направи от това, е, че на посоченото предприятие не може да бъде вменена отговорност за другите действия, а следователно и за въпросното едно-единствено продължавано нарушение в неговата цялост, и че спорното решение следва да се счита за необосновано само в това отношение.

48 В настоящия случай от точки 10—12 на обжалваното съдебно решение е видно, че в спорното решение Комисията посочва, че въпросният картел има три проявни форми, а именно споразумение относно цените, споразумение относно фиктивните оферти и споразумение относно комисионите, и приема, че последното споразумение следва да се счита за непряко определяне на цени за международните услуги по преместване в Белгия, докато споразумението относно фиктивните оферти представлява манипулиране на процедурата по набиране на оферти, поради което цените, посочени във всички оферти, са умишлено завишени в сравнение с евентуалните цени при условията на конкуренция. На следващо място, в точка 28 от същото съдебно решение Общият съд отбелязва, че съгласно спорното решение активното участие на Coppens в картела се ограничава до споразумението относно фиктивните оферти и че въпросното дружество не е участвало в споразумението относно комисионите.

49 Пак от преписката по делото пред Общия съд и от точка 25 от обжалваното съдебно решение личи, от една страна, че на Coppens е дадена възможността да разбере, че ще му бъде вменена отговорност за разглежданото едно-единствено продължавано нарушение, както и че ще бъде упрекнато за участие в споразумението относно фиктивните оферти като такова, и следователно дружеството е имало възможност да се защити в тази насока и от друга страна, че спорното решение е достатъчно ясно в това отношение.

50 В допълнение, доколкото съгласно напомнената в точка 45 от настоящото решение съдебна практика констатацията на съда на Съюза, че Комисията не е установила надлежно, че при участието си в някое от антиконкурентните действия, съставляващи едно-единствено продължавано нарушение, предприятието е знаело за другите антиконкурентни действия, предприети от останалите участници в картела в изпълнение на същите цели, или е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск, не може да доведе до освобождаване на посоченото предприятие от отговорност за частта от действията, в които е доказано, че е участвало или за които е безспорно, че може да бъде подведено под отговорност, съдът на Съюза следва да отмени спорното решение само частично.

51 Всъщност, след като самата цел на решението на Комисията, с което се установява участието на предприятие в картел в нарушение на член 81 ЕО, е да се констатират едно или няколко действия, съставляващи това нарушение, частичната отмяна не може да измени същността на въпросното решение.

52 При тези условия, като е отменил изцяло спорното решение, макар да не е поставил под въпрос нито участието на Coppens в споразумението относно фиктивните оферти, нито антиконкурентния характер на това споразумение, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото в своето решение.

53 В заключение, доколкото от предходното следва, че при обстоятелствата в настоящия случай Общият съд би имал основание евентуално да отмени само частично спорното решение в частта, която се отнася до Coppens, последното дружество няма как да твърди надлежно — за да оправдае постановената от Общия съд пълна отмяна на това решение, — че намалението само на размера на глобата щяло да му даде недостатъчна правна защита.

54 От изложеното дотук следва, че като е отменил изцяло спорното решение в частта, която се отнася до Coppens, макар да не е поставил под въпрос участието на Coppens в споразумението относно фиктивните оферти и обстоятелството, че то самò по себе си може да съставлява нарушение на член 81 ЕО, Общият съд е нарушил член 264, първа алинея ДФЕС. Ето защо, след като основанието, изложено от Комисията, е основателно, жалбата следва да бъде уважена, а обжалваното съдебно решение — отменено.

По жалбата пред Общия съд

55 Съгласно член 61, първа алинея, второ изречение от Статута на Съда на Европейския съюз, ако жалбата е основателна, Съдът може, в случай че отмени решението на Общия съд, да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това. Според Съда настоящият случай е такъв.

56 Както личи от точки 11 и 12 от настоящото решение, Coppens излага пред Общия съд две главни основания, изведени от нарушение съответно на член 81, параграф 1 ЕО и на член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент (ЕО) № 1/2003, както и едно допълнително правно основание с цел отмяна или намаляване на наложената му глоба. Първото основание се състои от три части, с които Coppens оспорва констатацията, че е участвало в комплексен картел, поставя под въпрос продължителността на участието си в картела и упреква Комисията, че е пропуснала да прецени относителната тежест на това участие.

По първата част на първото основание

57 Coppens по същество твърди, че Комисията неправилно е заключила, че дружеството е участвало в едно-единствено продължавано нарушение. Комисията не доказала, че това дружество е знаело за споразумението относно комисионите. В допълнение, според дружеството споразумението относно фиктивните оферти няма ограничаващи конкуренцията цел или последици и при всички положения, от една страна, това споразумение засегнало пазара само в незначителна степен и от друга, дружеството имало съвсем ограничено участие в него.

58 Комисията твърди, че тези доводи са неоснователни.

59 Като начало следва да се отбележи, че Coppens по същество оспорва възможността Комисията да му вмени отговорност за едно-единствено продължавано нарушение, понеже участието му в едно от двете съставляващи нарушението споразумения в настоящия случай не било доказано в съответствие с изискванията на съдебната практика.

60 В това отношение следва да се напомни, че съгласно цитираната в точка 42 от настоящото решение съдебна практика, за да се констатира участието на предприятие в осъществяването на едно-единствено нарушение, Комисията трябва да докаже, че това предприятие е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за преследваните от всички участници общи цели и че е знаело за предвижданите или вече извършени от други предприятия противоправни действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск.

61 В настоящия случай е безспорно, че това едно-единствено продължавано нарушение, за което Комисията е подвела под отговорност Coppens, се състои от две споразумения през периода, за който дружеството е упрекнато в участие във въпросния картел. От една страна, става въпрос за споразумението относно фиктивните оферти, чието прилагане е описано в съображения 229—278 от спорното решение и чието ограничаващо конкуренцията действие е представено по-специално в съображения 358—364 от него. От друга страна, става въпрос за споразумението относно комисионите, чието прилагане е описано в съображения 161—228 от същото решение и чието ограничаващо конкуренцията действие е представено по-специално в съображения 351—357 от него.

62 По отношение на споразумението относно фиктивните оферти е важно да се напомни, че Coppens не оспорва участието си в него. В допълнение, обратно на твърденията на Coppens, не може да се приеме, че това споразумение не е имало нито антиконкурентна цел, нито антиконкурентни последици. Всъщност предприятията, които представят подобни оферти, се отказват да конкурират поискалото ги предприятие, извършващо услуги по преместване. Същевременно, като иска от конкурентите си да изготвят такива оферти, това предприятие знае, че офертата му няма да се конкурира с по-изгодни оферти. Така предприятието, което извършва преместването, може да поиска по-висока от евентуалната цена при условията на конкуренция, и то в ущърб на потребителите.

63 На следващо място, доколкото според съображение 89 от спорното решение съвкупният пазарен дял на участващите в картела предприятия е около 50 % от пазара на международните услуги по преместване в Белгия — факт, който Coppens не оспорва, също така няма как да се приеме, че последиците от това споразумение засягат въпросния пазар само в незначителна степен и поради това съгласно практиката на Съда могат да не попадат в обхвата на забраната по член 81, параграф 1 ЕО (Решение от 9 юли 1969 г. по дело Völk, 5/69, Recueil, стр. 295, точка 7 и Решение от 23 ноември 2006 г. по дело Asnef-Equifax и Administración del Estado, C-238/05, Recueil, стр. I-11125, точки 50 и цитираната съдебна практика).

64 Колкото до твърдяното ограничено участие на Coppens в посоченото споразумение, достатъчно е да се напомни, че съгласно самата формулировка на член 81, параграф 1 ЕО, за да се приложи прогласената в тази разпоредба забрана, трябва да се установи само дали споразумението, в което предприятието е участвало заедно с други, е имало за своя цел или резултат ограничаването на конкуренцията и дали е могло да засегне търговията между държавите членки. Ето защо въпросът дали индивидуалното участие на предприятие в такова споразумение може само по себе си, предвид слабата му позиция на съответния пазар, да ограничи конкуренцията или да засегне търговията между държавите членки, е ирелевантен, когато трябва да се установи дали е налице нарушение.

65 От предходното следва, че Комисията с основание е подвела Coppens под отговорност за участие в споразумението относно фиктивните оферти, с което се нарушава член 81 ЕО.

66 За сметка на това по отношение на споразумението относно комисионите следва да се отбележи, че в съображение 296 от спорното решение Комисията е констатирала, че Coppens не е договаряло комисиони с останалите предприятия, участвали във въпросния картел. Следователно Комисията щеше да има основание да подведе Coppens под отговорност за споразумението относно комисионите само ако беше доказала, че с участието си в споразумението относно фиктивните оферти това дружество е възнамерявало да допринесе за общите цели, преследвани от всички други участници в картела, и че е знаело за прилаганото от тях споразумение относно комисионите или е могло разумно да го предвиди и е било готово да поеме свързания с него риск. Налага се обаче изводът, че в писмените си становища Комисията твърди, че знанието на Coppens може да се презумира по-специално защото това дружество не отрича да е било информирано за споразумението относно комисионите. На следващо място, Комисията изрично признава, че посоченото решение не почива на конкретни доказателства в тази насока.

67 Ето защо Комисията не е изпълнила изискванията във връзка с тежестта на доказване по този въпрос и следователно не е доказала, че при участието си в споразумението относно фиктивните оферти Coppens е знаело за споразумението относно комисионите, прилагано от другите участващи в картела предприятия, или е могло разумно да го предвиди. При тези обстоятелства Комисията не е имала правно основание да подведе Coppens под отговорност за последното споразумение и да му вмени отговорността за всички действия, съставляващи въпросното едно-единствено продължавано нарушение. При това положение първата част на първото основание, изложена от Coppens в подкрепа на жалбата му, е основателна.

По втората част на първото основание

68 В това отношение Coppens твърди, че няма доказателство за участието му в нарушението за 1994 г. и 1995 г. Следователно в съображение 547 и в член 1, буква и) от спорното решение Комисията неправилно установила, че дружеството е участвало във въпросното нарушение в продължение на 10 години и 9 месеца.

69 Комисията признава, че за тези две години няма доказателство за участието на Coppens в прилагането на споразумението относно фиктивните оферти. Според нея обаче този факт не оказва влияние върху продължителността на участието на Coppens в същото споразумение, тъй като липсата на доказателство, че през определен период предприятие прилага дадено споразумение, не позволявала да се направи извод, че това предприятие не е извършило нарушение през съответния период.

70 В това отношение следва да се напомни, че Съдът вече е постановил, че в повечето случаи съществуването на антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват,

при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренция (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, точка 57 и Решение от 21 септември 2006 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, Recueil, стр. I-8725, точка 94).

71 Такива улики и съвпадения, когато се преценяват в тяхната съвкупност, позволяват да се установи не само наличието на антиконкурентни действия или споразумения, но и продължителността на дадено непрекъснато антиконкурентно поведение и на периода на прилагане на споразумение, сключено в нарушение на правилата на конкуренция (вж. в този смисъл Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, посочено по-горе, точки 95 и 96).

72 По отношение на липсата на доказателство, че през определени периоди е налице споразумение или поне че през даден период определено предприятие прилага това споразумение, следва да се припомни, че фактът, че това не е доказано за определени периоди от време, не е пречка да се приеме, че нарушението е налице в продължение на общ период, който надхвърля въпросните периоди, когато тази констатация се основава на обективни и съвпадащи улики. В случаите на нарушение, което продължава няколко години, фактът, че картелът има проявления през различни периоди, разделени от по-дълги или по-къси промеждутъци на бездействие, не оказва влияние върху съществуването на този картел, доколкото различните действия, които съставляват нарушението, имат една и съща цел и са част от едно-единствено продължавано нарушение (вж. в този смисъл Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, посочено по-горе, точки 97 и 98).

73 Пак от съдебната практика следва, че мълчаливото одобрение на неправомерна инициатива, без открито разграничаване от нейното съдържание или без да се съобщи за нея на административните органи, води до насърчаване на продължаването на нарушението и пречи на разкриването му. Това съучастие представлява пасивна форма на участие в нарушението, която може да ангажира отговорността на съответното предприятие (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, точка 84).

74 В допълнение, предприятието няма как да се освободи от отговорност, като се позове на това, че не е участвало във всички конститутивни елементи на картела или че ролята му в осъществяването на елементите, в които е участвало, е била ограничена, понеже тези обстоятелства не могат да поставят под въпрос отговорността му за нарушението. Всъщност тези обстоятелства следва да се отчитат само при преценката на тежестта на нарушението и евентуално при определянето на размера на глобата (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, точка 86).

75 Следователно макар в настоящия случай Комисията да признава, че не е привела доказателство за активното участие на Coppens в споразумението относно фиктивните оферти за 1994 г. и 1995 г., все пак предвид, от една страна, липсата на данни, че през този период Coppens открито се е разграничило от съдържанието на въпросното споразумение, по-специално като уведоми писмено своите конкуренти за желанието си да не участва повече в него, и от друга страна, многобройните доказателства за активното участие на Coppens в посоченото споразумение след този период, обобщени по-конкретно в съображение 280 от спорното решение и неоспорени от Coppens, Комисията е имала основание да приеме, че въпросното дружество може да бъде считано за отговорно за непрекъснато участие в посоченото споразумение за целия период от 13 октомври 1992 г. до 29 юли 2003 г.

76 Ето защо втората част на първото основание, изложено от Coppens в подкрепа на жалбата му, следва да бъде отхвърлена.

По третата част на първото основание

77 Колкото до твърдението, че Комисията е пропуснала да прецени относителната тежест на участието на Coppens в споразумението относно фиктивните оферти, достатъчно е да се установи, както посочва генералният адвокат в точка 55 от заключението си, че макар тези доводи да могат да имат значение при преценката на размера на глобата, наложена на това дружество, съгласно напомнената в точка 74 от настоящото решение съдебна практика те не оказват влияние и следователно трябва да бъдат отхвърлени като неотносими в частта им, с която се оспорва, както в настоящия случай, че е налице нарушение на член 81 ЕО.

78 От изложеното дотук следва, че след като първата част на първото основание е частично основателна, понеже Комисията не е доказала, извън споразумението относно фиктивните оферти, че Coppens е участвало във въпросното едно-единствено продължавано нарушение, член 1, буква и) от спорното решение следва да бъде отменен, без да е необходимо да се разглеждат останалите изложени от Coppens основания, доколкото с тази разпоредба Комисията не само констатира участието на Coppens в споразумението относно фиктивните оферти от 13 октомври 1992 г. до 29 юли 2003 г., а счита това дружество за отговорно за споразумението относно комисионите и му вменява отговорност за споменатото едно-единствено продължавано нарушение.

По глобата

79 В заключение следва да се напомни, на първо място, че с оглед отмяната на обжалваното съдебно решение и съгласно член 31 от Регламент № 1/2003 Съдът упражнява пълен съдебен контрол по смисъла на член 261 ДФЕС (вж. по аналогия Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, посочено по-горе, точка 218).

80 На второ място, макар да е вярно, че в рамките на упражнявания в тази област пълен съдебен контрол Съдът следва сам да прецени обстоятелствата по случая и вида на въпросното нарушение, за да определи размера на глобата (Решение от 9 ноември 1983 г. по дело Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Комисия, 322/81, Recueil, стр. 3461, точка 111), упражняването на пълен съдебен контрол не може при определянето на размера на наложените глоби да води до дискриминация между предприятията, участвали в споразумение или в съгласувана практика, които противоречат на член 81, параграф 1 ЕО. Ето защо указанията, които могат да бъдат изведени от Насоките, в общия случай могат да ръководят съдилищата на Съюза при упражняването на такъв контрол, при положение че Комисията е приложила тези насоки, за да изчисли глобите, наложени на другите санкционирани предприятия с решението, което тези съдилища трябва да разгледат (вж. в този смисъл Решение от 16 ноември 2000 г. по дело Sarrió/Комисия, C-291/98 P, Recueil, стр. I-9991, точки 97 и 98 и Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P до C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 337).

81 На трето място, съгласно член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 при определянето на размера на глобата се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението. Освен това от член 23, параграф 2, втора алинея следва, че за всяко предприятие, което има участие в нарушението, глобата не може да надвишава 10 % от общия му оборот за предходната стопанска година.

82 При това положение с оглед на всички обстоятелства по случая — видно от които по-специално реализираният от Coppens оборот през 2002 г. на пазара на международните услуги по преместване в Белгия е 58 338 EUR; споразумението относно фиктивните оферти, в което същото дружество е участвало, въпреки че е в състояние сериозно да наруши конкуренцията и да увеличи цените на съответните услуги в ущърб на потребителите и че може да бъде

квалифицирано като хоризонтално споразумение за определяне на цени и поделяне на пазара и следователно по самото си естество да е сред най-тежките ограничения на конкуренцията, не може да се счита за част от общия план, който съгласно спорното решение другите участници във въпросния картел преследват; Комисията е доказала 67 документирани случая на участие на Coppens в посоченото споразумение, които не са оспорени; макар да е възможно ролята на въпросното дружество в споменатото споразумение да се квалифицира като ограничена през 1994 г. и 1995 г., то може да се счита за участвало в посоченото споразумение през период от 10 години и 9 месеца; и накрая, общият реализиран от това дружество оборот през 2006 г. е 1 046 318 EUR — според Съда размерът на глобата, наложена на Coppens в член 2, буква к) от спорното решение, следва да бъде намален на 35 000 EUR.

По съдебните разноски

83 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

84 Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Член 138, параграф 3 от цитирания правилник уточнява, че ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски. Съгласно същата разпоредба обаче Съдът може да реши една от страните да понесе наред с направените от нея съдебни разноски и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.

85 В настоящия случай Coppens губи делото пред Съда, а Комисията отчасти губи делото на първа инстанция. С оглед на обстоятелствата по случая обаче Съдът счита, че Комисията следва да се осъди да понесе наред с направените от нея съдебни разноски пред двете инстанции и две трети от съдебните разноски на Coppens пред посочените инстанции. Coppens следва да понесе една трета от съдебните разноски, направени от него пред двете инстанции.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Отменя Решение на Общия съд на Европейския съюз от 16 юни 2011 г. по дело Verhuizingen Coppens/Комисия (T-210/08).

2) Отменя член 1, буква и) от Решение (C(2008) 926 окончателен на Комисията от 11 март 2008 година относно производство по член [81 ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/38.543 — Международни услуги по преместване), доколкото с тази разпоредба Европейската комисия не само констатира участието на Verhuizingen Coppens NV в споразумението относно система на неотговарящи на действителните пазарни цени оферти, известни като „фиктивни оферти“, от 13 октомври 1992 г. до 29 юли 2003 г., а счита това дружество за отговорно за споразумението относно система за финансови компенсации за отхвърлените оферти или за непредставянето на оферта, известни като „комисиони“, и му вменява отговорност за това едно-единствено продължавано нарушение.

3) Определя размера на глобата, наложена на Verhuizingen Coppens NV в член 2, буква к) от посоченото решение C (2008) 926 окончателен, на 35 000 EUR.

4) Осъжда Европейската комисия да понесе наред с направените от нея съдебни разноски в първоинстанционното производство и в производството по обжалване и две трети от съдебните разноски на Coppens в посочените две производства.

5) Coppens понася една трета от направените от него съдебни разноски в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

Подписи